

Abadía de Sant Josep de Clairval

Primavera de 2016

Estimats Amics,

A L'ÈPOCA moderna es va pensar que la llum de la fe era suficient per a les societats antigues, però que no serviria pas per als nous temps, per a l'home esdevingut adult, orgullós de la seva raó, amb el desig d'explorar l'avenir d'una manera nova. En aquest sentit, la fe apareixia com una llum il·lusòria que impedia l'home cultivar l'audàcia del coneixement... La fe va ser entesa com un salt al buit que duem a terme per manca de llum, impulsats per un sentiment cec; o bé com una llum subjectiva capaç, potser, d'escalfar el cor, de portar-nos un consol privat, però que no es pot pas proposar als altres com una llum objectiva i comuna per il·luminar el camí" (Papa Francesc, encíclica *Lumen fidei*, 29 de juny de 2013, 2-3).

Custòdia del miracle de Lanciano

Drets reservats

Ara bé, els miracles eucarístics recents, sotmesos a anàlisis tècnicament moderns, aporten una llum que confirma les "dades de la fe i recorden a la ciència que no pot donar raó de tota la realitat. Aquests miracles són un testimoni, proven la presència real i objectiva del Cos i de la Sang del Senyor en el Sant Sagrament.

Una substància sagnant

El 18 d'agost de 1996, el Pare Alexandre Pezet celebra l'Eucaristia a l'església del centre comercial de la ciutat de Buenos Aires, a l'Argentina. Havia acabat de donar la santa Comunió, quan una senyora va a dir-li que ha vist una Sagrada Forma que algú ha deixat al fons de l'església. Anant al lloc indicat, el sacerdot veu la Sagrada Forma tacada; la posa en un petit recipient d'aigua que diposita al sagrari de la capella del Sant Sagrament. El dilluns, 26 d'agost, en obrir el tabernacle, veu amb la més gran estupefacció que la Sagrada Forma ha esdevingut una substància sagnant. Informa d'aquest fet a Monsenyor Jorge Bergoglio, futur Sant Pare, aleshores bisbe auxiliar del Cardenal Quarracino. El prelat dona immediatament instruccions a fi i efecte que la Sagrada Forma, transformada d'aquesta manera, sigui fotografiada per un professional. Les fotografies, fetes el 6 de setembre, mostren clarament que la Sagrada Forma, convertida en un tros de carn sagnant, ha augmentat de mida. Durant tres anys es queda al sagrari, guardant tot aquest assumpte en secret, però constatant que la Sagrada Forma no pateix cap descomposició visible, Monsenyor Bergoglio decideix fer-la analitzar científicament.

A partir de l'octubre de 1999 s'han anat fent anàlisis sobre mostres de la Sagrada Forma. Tot plegat, condueix a la declaració feta l'any 2005 pel doctor Frederic Zugibe, expert cardiològ i patòleg mèdic-legal: "La matèria analitzada és un fragment del múscle del cor que es troba a la paret del ventricle esquerra, al costat de les vàlvules. Aquest múscle és el responsable de la contracció del cor. El ventricle esquerra del cor actua com una bomba que envia la sang a tot el cos. El múscle cardíac roman en un estat d'inflamació i conté un gran nombre de glòbuls blancs. Això indica que el cor era viu en el moment de treure'n la mostra. Insisteixo en què el cor era viu, ja que els glòbuls blancs moren fora d'un organisme viu; necessiten un organisme viu per mantenir-se. Aleshores, la seva presència indica que el cor era viu quan es va extreure la mostra. I, a més, aquests glòbuls blancs havien envaït els teixits, fet que indica que el cor havia estat sotmès a un gran estrès, com si el seu propietari hagués estat atacat severament al nivell del pit".

Dos australians, el periodista Mike Willesee i el jurista Ron Tesoriero, varen ser testimonis d'aquests tests. Després de la conclusió del metge, s'informa que la substància d'on provenia la mostra datava de 1996. El doctor Zugibe diu: "M'heu d'explicar una cosa: si aquestes mostres provenen d'una persona morta, com pot ser que, mentre l'examinava, les cèl·lules de la mostra hagin estat en moviment i amb pulsacions? Si aquest cor prové d'algú que va morir l'any 1996, com pot seguir vivent sempre?".

Només llavors, en Mike Willesee explica al doctor Zugibe que la mostra analitzada prové d'una Sagrada Forma consagrada, que s'ha convertit misteriosament en carn humana sagnant. Estupefacte per aquesta informació, el doctor respon: "Com i per què una Sagrada Forma consagrada pot canviar les seves característiques i convertir-se en carn i sang humanes vivents? Això restarà un inexplicable misteri per a la ciència, un misteri que va molt més enllà de la seva competència".

Dificultats per creure

A Lanciano, a la regió dels Abruzzos (Itàlia), va tenir lloc, cap a l'any 750, un fet prodigiós semblant. Un monjo basilian experimentava dificultats per creure en la presència real de Nostre Senyor JESUCRIST a l'Eucaristia. Pregava constantment per posar remei a les seves incerteses tan insuportables. Un matí, sempre envaït pels seus dubtes, començà la celebració de la Missa amb els habitants d'un poble veí. De cop i volta, després de la consagració del pa i del vi, el que va viure a l'altar li va fer tremolar les mans i es va quedar ben estorat durant uns moments, moments que varen semblar una eternitat als parroquians. Després, tranquil·lament, es va girar i els va dir: "Oh, sortosos testimonis als qui el Bon Déu, per contradir la meua incredulitat, ha volgut revelar-se Ell mateix en aquest beneït Sagrament i fer-se visible als nostres ulls, veniu a veure el nostre Déu tan aprop de nosaltres: aquí hi ha la Carn i la Sang del nostre Crist tan estimat". L'Hòstia s'havia convertit en carn i el vi en sang!. Aquest mateix dia, el rumor del miracle va recórrer tot el poble com el foc quan crema el bosc, arribant ràpidament als pobles veïns, i fins i tot a Roma.

A dia d'avui, aquest miracle segueix visible per a nosaltres: l'Hòstia convertida en carn i el vi en sang, han estat més de dotze segles perfectament intactes. L'any 1970, l'arquebisbe de Lanciano i el ministre provincial dels Conventuals dels Abruzzos, amb el permís de Roma, varen demanar al professor Edoardo Linoli, director de l'hospital d'Arezzo, d'efectuar un examen científic profund de les relíquies del prodigi esdevingut dotze segles abans. El 4 de març de 1971, el professor va presentar les seves conclusions: 1. "La carn miraculosa" és una carn formada per teixit muscular estriat del miocardi (cor). 2. La "sang miraculosa" és veritable sang: l'anàlisi cromatogràfic ho constata de forma indiscutible. 3. La carn i la sang són de naturalesa humana, i la prova immunològica afirma que pertanyen al grup sanguini AB, que és el mateix de l'home del Sant Sudari (de Torí), i és característic dels pobles de Mig Orient. 4. Les proteïnes contingudes a la sang hi són en un percentatge idèntic al de l'esquema sero-proteic de sang fresca normal. 5. Cap secció histològica ha revelat la presència de restes d'infiltracions de sals o de substàncies utilitzades en altres temps com a conseqüència d'una momificació.

A més, veiem que, una vegada liquada, la sang eucarística de Lanciano (que normalment està seca), conserva totes les seves propietats físiques i químiques, sense

deteriorar-se sigui de la manera que sigui. Hem de tenir en compte que, normalment, passats quinze minuts després de l'extracció ordinària de sang humana, totes les activitats biològiques cessen de forma inevitable.

L'informe mèdic, publicat en els "Quaderns Sclavo" (fascicle 3, 1971) varen promoure un gran interès en el medi científic. L'any 1973, el Consell Superior de l'Organització Mundial de la Salut va nomenar una comissió científica per verificar les conclusions del professor Linoli. Els treballs varen durar 15 mesos i es varen efectuar 500 anàlisis. La comissió va declarar que es tractava d'un teixit viu que complia totes les característiques clíniques dels éssers vius. Des del segle VIII, la carn i la sang de Lanciano es mantenen de la mateixa manera com si s'haguessin extret el mateix dia d'un ésser viu. La síntesi dels treballs de la comissió publicada en el mes de desembre de 1976 a Nova York i a Ginebra, reconeix que la ciència, conscient de les seves limitacions, s'ha enfrontat a la impossibilitat de donar-ne una explicació.

D'altres experts procediren a comprovar els informes de laboratori corresponents al miracle de Buenos Aires amb els que es varen elaborar per al miracle de Lanciano. Aquests científics, que no coneixien l'origen de les mostres, varen concloure que els dos informes dels laboratoris referents a les mostres provenien, sembla ser, de la mateixa persona.

La recerca d'una gran llum

A l'encíclica *Lumen fidei*, el Papa Francesc escriu: "A poc a poc, s'ha constatat que la llum de la raó autònoma no aconseguiria il·luminar prou l'avenir; a fi de comptes segueix en la seva foscor i deixa l'home en la por d'allò que és desconegut. Així l'home ha renunciat a buscar una gran llum, una gran veritat, per acontentar-se amb petites llums, que il·luminen de forma immediata, però que són incapables d'il·luminar el camí. Quan manca la llum, tot esdevé confús, és impossible distingir el bé del mal, el camí que condueix a terme d'aquell altre que ens fa girar en rodó, sense cap direcció" (Lf 3). Per evitar aquest mal, necessitem la fe. "També, a més a més, afirma el Papa, és urgent recuperar el caràcter particular d'aquesta llum de la fe, perquè quan s'apaga la flama, totes les altres llums acaben per perdre la seva força. La llum de la fe posseeix, efectivament, un caràcter singular, essent capaç d'aclarir tota l'existència humana. Perquè una llum sigui tan poderosa, no pot pas venir de nosaltres mateixos, ha de venir d'una font més original, ha de venir, en definitiva, de Déu. La fe neix de la trobada amb el Déu vivent, que ens crida i ens revela el seu amor, un amor que ens precedeix i en el que ens podem recolzar per ser forts i per construir la nostra vida. Transformats per aquest amor, rebem uns ulls nous, experimentem que en Ell es troba una gran promesa de plenitud i se'ns obre la mirada cap al futur. La fe que rebem de Déu com un do sobrenatural, apareix com una llum pel camí, que orienta els nostres passos en el temps" (*ibid.*, 4).

Una nova prova

Confirmant la fe de l'Església, el Senyor va voler donar al món, l'any 2008, una nova prova del seu amor mitjançant un altre miracle eucarístic, que presenta unes característiques semblants a les del miracle de Buenos Aires. El 12 d'octubre d'aquest any, el Pare Jacek Ingielewicz celebra la Missa a l'església de Sant Antoni de Pàdua, a Sokółka (Polònia), amb la presència de dues-centes persones. Al donar la Comunió, una Sagrada Forma cau a terra. El Pare Jacek la cull i la col·loca en un recipient litúrgic de plata que omple d'aigua per dissoldre-la, després ho posa tot en una caixa forta a la sagristia. En efecte, després que s'hagi dissolt completament una Sagrada Forma, el Cos de Crist ja no hi és present.

Assabentat pel Pare Jacek, el Pare Stanislaw Gniedziejko, sacerdot de la parròquia, deixa el recipient a la caixa forta durant dues setmanes. Constata, aleshores, que no solament la Sagrada Forma no s'ha dissolt dintre de l'aigua, sinó que una marca semblant a una taca de sang ha aparegut. "Atabalat, no sabia què pensar de tot això, afirmarà el Pare Stanislaw, les meves mans tremolaven quan tanca el cofre: amb prou feines podia parlar". Decideix fer-ho saber a Monsenyor Edward Ozorowski, metropolità de Białystok, la ciutat del costat. Quan aquest arriba a Sokółka, se li ensenya la Sagrada Forma que s'ha col·locat sobre un corporal. Hi veu, a més d'una taca de sang, quelcom que sembla una substància orgànica. Sembla, insisteix el Pare Jacek, de la mateixa naturalesa dels teixits que "molts de nosaltres hem analitzat a les nostres classes de biologia".

El 5 de gener de 2009, el bisbe demana a dos professors de medicina de la Universitat de Białystok, Maria Elizabeth Sobaniec-Łotowska i Stanislaw Sulkowski, d'efectuar una anàlisi d'una part de la Sagrada Forma. Ambdós han treballat en el camp de la histopatologia durant més de trenta anys. El Pare Andrzej Kakareko, rector de la cúria metropolitana de Białystok, envia a cadascun dels experts una mostra de la Sagrada Forma. L'estudi va tenir lloc a l'Institut de patologia de la Universitat. Quan es varen prendre les mostres, la part intacta de la Sagrada Forma va quedar íntimament lligada al teixit per analitzar, sense haver perdut res de la seva blancor. Els dos especialistes, després d'haver treballat per separat, varen arribar a la mateixa conclusió: el que se'ls hi ha donat per analitzar prové del teixit d'un múscle cardíac humà que encara és viu, però que està a l'agonia. El professor Sulkowski declara haver observat la presència de "nombrosos indicadors típics biomorfològics de teixits del múscle cardíac", així com de desperfectes visibles amb la forma de petites trencadures de fibres del teixit. Afegeix: "Aquests desperfectes només es poden observar en les fibres vives i són signes d'espasmes ràpids del múscle cardíac en el moment que precedeix a la mort".

La professora Sobaniec-Łotowska confirma: "Es tracta de teixit del múscle cardíac en vida". Després de reflexionar, manifesta la seva sorpresa davant el fet d'un teixit

que segueix en vida després d'haver-lo separat de l'organisme del que en formava part integrant; és un "fenomen increïble"! Els explica: "Durant molt temps, la Sagrada Forma ha estat amb aigua, després es va dipositar sobre el corporal; aleshores, el teixit havia d'haver experimentat el procés "d'asfíxia", però això no ha pas estat així, segons les nostres anàlisis... L'estat actual dels coneixements de biologia no ens permeten explicar de forma científica aquest fenomen". Molt intrigada, igualment, pel lligam entre el teixit cardíac i la Sagrada Forma consagrada, declara que "aquest fenomen extraordinari de la interabsorció del teixit del múscle cardíac amb la Sagrada Forma, observat al microscopi i també per transmissió electrònica, prova que, a la mostra, cap intervenció humana no hi ha pogut tenir lloc". En efecte, l'estructura de les fibres del miocardi i l'estructura del pa van, en aquest cas, tan estretament lligades, que no es pot admetre cap intervenció humana per poder realitzar això (cf. Declaració de la professora M. Sobaniec-Łotowska a l'informe "El miracle de l'Eucaristia de Sokółka", *Lux Veritatis*, 2010). Per una altra banda, la sang de la Sagrada Forma te les mateixes característiques que les del Sudari de Torí i del miracle de Lanciano (grup AB).

Creix la devoció

Després d'haver obtingut els resultats de les proves, l'arquebisbe informa d'aquest fet al nunci apostòlic a Varsòvia, que transmet l'expedient a Roma per al seu examen. El setembre de 2009, la gent que ha conegut l'informe dels dos experts, comença a anar a Sokółka des de tot Polònia, però també, des de Bielorrússia i de Lituània. També a Sokółka es constata un augment molt ràpid de la devoció a la Sagrada Eucaristia. La gent va a pregar a l'església per a les famílies trencades, per als nois que abandonen la fe, per obtenir curacions... Després d'haver declarat oficialment que el teixit visible de la Sagrada Forma és veritablement miraculós, Monsenyor Ozorowski la col·loca en una custòdia exposada a la devoció dels fidels, en una capella de l'església de Sant Antoni.

En relació amb l'Eucaristia, l'Església demana el culte de latria, "és a dir l'adoració reservada només a Déu, tant si és durant la celebració eucarística com fora d'ella" (*Compendi del Catecisme de l'Església Catòlica*, 286). "Convé, de manera particular, va escriure sant Joan Pau II, tant en la celebració de la Missa com en el culte eucarístic fora de la Missa, de desenvolupar una viva consciència de la presència real de Crist" (Carta apostòlica *Mane nobiscum Domine*, 7 d'octubre de 2004, 18). Amb aquesta finalitat, "com la dona de la unció a Betània, l'Església no ha tingut por de malbaratar, gastant el millor dels seus recursos per expressar la seva admiració i la seva adoració en front al do incommensurable de l'Eucaristia. De la mateixa manera que els primers deixebles encarregats de preparar "la sala gran", s'ha sentit impulsada, en el decurs dels segles i en la successió de cultures, a celebrar l'Eucaristia en un contexte digne d'un tan gran Misteri... Si la lògica del "banquet" suscita un esperit de família, l'Església mai no ha caigut en la temptació de banalitzar aquesta "familiaritat"

amb el seu Espòs, oblidant que també és el seu Senyor i que el "banquet" és per sempre un banquet de sacrifici, marcat per la sang vessada al Gòlgota" (Encíclica *Ecclesia de Eucharistia*, Dijous Sant 2003, 48).

"I és que l'Eucaristia fa present i actualitza el sacrifici que Crist va oferir al seu Pare una vegada per totes, a la creu, a favor de tota la humanitat... El sacrifici de la creu i el sacrifici de l'Eucaristia són un únic sacrifici. La víctima i el que l'ofereix són idèntics. Només difereix la manera d'oferir-lo. El sacrifici és sagnant a la creu, i no sagnant a l'Eucaristia". (*Compendium del CEC*, 280). Ja que del Sacrifici de la Missa se'n desprenen totes les gràcies necessàries per a la nostra salvació, "l'Església incita els fidels a participar-hi tots els diumenges i les festes de precepte, i, també, recomana de participar-hi els altres dies" (*ibid.* 289).

"Cal aprendre a viure la Missa", va dir un dia sant Joan Pau II als joves que li varen preguntar sobre el profund recolliment amb el que ell la celebrava (18 d'octubre de 1981). Sant Pare Pio ens ofereix un preciós exemple: "Quan el Pare Pio celebrava la Missa, donava la impressió d'una íntima, intensa i completa unió amb Aquell que s'oferia al Pare Etern, com a víctima d'expiació pels pecats dels homes. Des de que arribava al peu de l'altar, la cara del celebrant es transfigurava... El Pare Pio tenia el do de fer pregar els altres. Feia viure la Missa" (Fr. Narsi Decoste, *El Padre Pio*).

El fruit del Sacrifici actualitzat a l'altar és la comunió del Cos i de la Sang de JESUCRIST, anticipació de la comunió eterna del Cel. Una gràcia tan gran només pot ésser rebuda per aquell que està plenament incorporat a l'Església catòlica i en estat de gràcia, és a dir, sense consciència

d'haver comès cap pecat mortal. Aquell que és conscient d'haver comès un pecat greu ha de rebre el sagrament de la Reconciliació abans d'accedir a la Comunió... També, és important observar el dejuni prescrit per l'Església i observar les actituds corporals dignes (gestos, vestits), com senyals de respecte vers Crist (*Compendium*, 291). "La Comunió fa créixer la nostra unió amb Crist i amb la seva Església... Ens fa forts per a la nostra peregrinació en aquesta vida i fa desitjar la vida eterna, unint-nos ja, des d'ara, amb Crist assegut a la dreta del Pare, a l'Església del Cel, a la Benaurada Verge MARIA i a tots els sants" (*ibid.*, 292 i 294).

La suprema culminació

Es miracles eucarístics són fets innegables; ens situen davant la gran Realitat. Déu existeix, s'ha fet carn. És present i actua en la nostra història, s'ha exposat al sofriment i a la mort per destruir la mort i donar-nos la Vida! El benestar que tots busquem, només depèn de la nostra relació d'amor amb Ell. A l'encíclica *Fides et ratio*, sant Joan Pau II escrivia: "Diversos tractats filosòfics, que enlluernaven, varen convèncer l'home de ser el mestre i senyor absolut d'ell mateix, que pot decidir de manera autònoma la seva destinació i el seu camí, fiant-se només d'ell mateix i de les seves pròpies forces. La grandesa de l'home mai no podrà ser aquésta. Per a la seva realització personal, només caldrà la decisió d'entrar en la veritat, construint la seva llar a l'ombra de la Saviesa esdevinguda carn i habitant-la. És només des d'aquesta perspectiva de veritat que esdevindrà en el ple exercici de la seva llibertat i de la seva vocació a l'amor i al coneixement de Déu, la suprema realització de si mateix" (107).

Traiem de l'Eucaristia la força que necessitem per seguir a JESÚS en el camí de la vida eterna!

- *Le miracle eucharistique de Lanciano*, per Bruno Sammaciccia, les éditions du Cèdre, Paris, 1977.
- *Prodiges eucharistiques*, per l'abbé Jean Ladame, éd. *Familles et Eucharistie* (69210 L'Arbresle), 2004.
- *Revue Brasier Eucharistique*, setembre 2013, n° 80.
- www.miracolieuucaristici.org

Dom Antoine Marie o.s.b.

• Per rebre (gratuïtament) la Carta de l'Abadia de Sant Josep de Clairval, cal adreçar-se a l'Abadia, les dades de la qual s'assenyalen tot seguit.

• Rebrem amb molta gratitud totes les adreces de possibles lectors que ens facin arribar.

• Ajuts:

Transferència bancària: Caixa Duero (Madrid): C.C.C. 2104 - OF.:3335 - D.C.: 07 - Núm: 9113949609.

Xecs ordinaris en euros o en dòlars a nom de "Abbaye Saint-Joseph de Clairval".

Targeta de crèdit: cf. la nostra pàgina www.clairval.com

Abbaye Saint-Joseph de Clairval (Ed. catalana) ISSN: 1956-3914 - Dépôt légal: date de parution - Directeur de publication: Dom Antoine Beauchef - Imprimerie: Traditions Monastiques - 21150 Flavigny-sur-Ozerain.

ABBAYE SAINT-JOSEPH DE CLAIRVAL – 21150 FLAVIGNY-SUR-OZERAIN – FRANCE

Fax : 0033 3 80 96 25 29 – E-mail : abbaye@clairval.com – <http://www.clairval.com/>